

Justitsministeren (Rump): Det skulde glæde mig meget, hvis den ærede første Taler havde Ret i sin Forventning om, at dette Tings store Flertal vilde slutte sig til det foreliggende Lovforslag — jeg mener ikke i uforandret Tilstand, det kunde meget godt undergaa Forandringer. Det vilde heller ikke undre mig, da det andet Tings meget store Flertal har gjort det samme uden Hensyn til Partistilling. Saa vidt jeg erindrer, var det kun den ærede Talers Meningsfæller i snævrere Forstand i det andet Ting, der modsatte sig det, ellers vare alle enige om at fremme Lovforslaget. Jeg vilde ingenlunde, hvis noget saadant skete, deri se en Cadeau til mig; den venter jeg aldeles ikke, og det er heller ikke for at faa den Slags Tegn, at jeg her er til Stede, men jeg vilde deri se en Tilkendegivelse af, at man forstaaer og har Øje for, hvilket godt Tilbud dette Lovforslag giver. Jeg kan egentlig ikke forstaa, hvorledes man i en Lov som denne kan se andet end et stort Gode for den københavnske Befolkning. Naar man lever i en stor Stad, føre Forholdene med sig — man være en nok saa lovlydig Borger —, at man paa mange Maader enten ved Uagtsomhed eller uden Uagtsomhed kan komme til at begaa en Politiovertrædelse. Vi ere omgivne af Politilovgivning paa alle Leder og Kanter, paa Bygningsvæsenets, Brandvæsenets, Sundhedsvæsenets, Renlighedsvæsenets Omraader, med Hensyn til Færdsel paa Gaderne og paa mange andre Punkter; og overalt er man udsat for at begaa en Overtrædelse. Saa skal man møde paa Politikamret, eller der kommer en Politibetjent hjem og udspørger en, og saa skal man møde oppe i Kriminal- og Politiretten eller for vedkommende Kriminalkammer, hvor der er en uhyre Masse Sager, og hvor man skal spille maaske lang Tid, og saa skal man lade sig afhøre og mulig næste Dag i forskellige Aviser se en nærmere Fremstilling af den paagældende, maaske ganske ubetydelige Sag. Lovforslaget bestemmer nu, dels — i den offentlige Retsplejes Interesse — at der ikke nødvendig skal være en særlig Sag for hver af disse Snes Tusind Tilfælde, dels tager det Hensyn til Publikum, idet dette i en Mangfoldighed af Tilfælde kan slippe nemt og billigt, og dels endelig tager det Hensyn til selve Retten, som nu segner under sin Opgave og i Virkeligheden ikke kan behandle de Sager behørigt, som trænge til en grundig Behandling, af Hensyn til den store Masse Sager, som hver skal have sit Nummer i Protokollerne og hver have sin Behandling. Det, som her foreligger, er,

at naar en Sag er naaet til det Tidspunkt, da Rapporten er kommen til Politidirektøren, kan denne i Stedet for at henvise Sagen til et Kriminalkammer, først sige til vedkommende: Jeg finder, at du har overtraadt Loven paa det og det Punkt, ved det og det Faktum, men skulde du ville afgøre Sagen uden kriminel Retspleje ved at erlægge en Bøde af 2, 5, 10 indtil 40 Kr.; saa kan du gøre det. Den paagældende behøver ikke en Gang at svare derpaa, hvis han ikke vil. Han kan tie fuldstændig stille, lade være at give noget Svar, saa gaar Sagen til Retten, og saa er dette Arbejde spildt for Politiet. I modsat Tilfælde, naar han altsaa gaar ind paa Politidirektørens Tilbud, er Retten sluppen for en Sag, som den ellers skulde anvende Tid paa, og vedkommende Borger er sluppen ud af en Ulejlighed. Jeg kan ikke skønne andet, end at dette er godt og fornøftigt, og at det er en praktisk Sans, der har bevæget det andet Tings store Flertal til at gaa ind paa Forslaget, jeg haaber, at dette Tings Flertal ogsaa vil gøre det. Det ærede Medlem sagde, at vi vilde faa en Forøgelse af Embedsmænd, fordi vi til dette særlige Politikontor skulde have to Fuldmægtige og en Assistent. Det forbaavser mig noget at møde dette her. Ganske vist kan man i vidtløftig Forstand sige, at her er Tale om ny Embedsmænd, men det er jo ikke andet, end hvad der sker paa ethvert Omraade, at naar Forretningerne forøges, maa der mere Hjælp til, og ogsaa for Politiet i en stor By maa der efterhaanden flere Folk til og mere Hjælp for Politidirektøren. Han faar en ny Slags Sager, og derfor maa han ogsaa have et Par Fuldmægtige og en Assistent. Akkurat paa samme Maade, som en privat Mand maa tage Folk til Hjælp, naar Forretningerne tiltage. Men disse Udgifter blive ikke at betale af Staten, de blive at betale af de Bøder, som her komme ind. Og naar en saadan Ordning er foreslaaet som et Led af dette Lovforslag, er det jo netop under Hensyn til disse Bøder. Vil man henlægge disse Forretninger til Politidirektøren, maa han have den fornødne Hjælp, thi han kan ikke besørge Forretningerne alene. Det ærede Medlem henviser til, at man i Stedet for at gøre dette skal forøge Assessorernes Antal, altsaa Antallet af kongelige Embedsmænd, men gør man det, har man i Virkeligheden ikke vundet noget. Det ærede Medlem erkender selv, at Forholdene føre til, at vi enten af Hensyn til det meget store Antal Sager, som vi faa for Kriminal-